

lydende Tilføjelse til Konventionen i Art. 5, Afsnit A, Stk. 4:

„Foranstaltninger til Iværksættelse af et Patents Bortfald skal ikke kunne træffes, førend 2 Aar er forløbet fra Tilstaaelsen af den første Tvangslicens“.

Naar denne sidstnævnte Beføjelse er henlagt til Domstolene og ikke til Patentkommissionen, er dette sket, dels fordi der her er Tale om saavel Konstateringen af et Forholds retsstridige Karakter, som om Fortolkningen af allerede fastsatte Vilkaar og Betingelser, dels fordi der i væsentlig Grad her vil udkræves Vidne- og Partsforklaringer, der bør afgives under selve Sagens Behandling i intim Forbindelse med denne, og som ikke kan afgives udenretligt under den fornødne Tvang og tilsvarende Ansvar, og endelig fordi det drejer sig om et saa omfattende Indgreb i Patenthaverens Ret, at Domstolene her formentlig bør træffe Afgørelsen.

Til § 9.

Patentlovens § 24 indeholder i sin nuværende Formulering en Henvisning til Bestemmelserne i § 23, men da denne Paragraf er foreslaaet ændret, saaledes at de heri givne Regler om Patenters Bortfald nu dels er optaget i Patentlovens §§ 7 og 13, dels er udgaaet, er Henvisningen til § 23 erstattet med en Henvisning til §§ 7 og 13.

Til §§ 10 og 11.

Forslaget tilsigter at bringe Loven i Overensstemmelse med henholdsvis den nye Straffelovs og Retsplejelovens Bestemmelser.

Til § 12.

I Patentlovens § 28 indeholdes Bestemmelser om den saakaldte Fortrinsret, om hvilken Pariserkonventionen i Art. 4 fastsætter nærmere Regler, ligesom Betingelserne for dens Paaberaabelse opregnes, samt Retsvirkningerne af dens Anerkendelse anføres.

Den nugældende § 28 i Patentloven er i Overensstemmelse med Pariserkonventionen i den Affattelse, som denne fik ved Revisionen i Washington 1911. Senere er Art. 4 undergaaet saa væsentlige Ændringer, baade i Haag 1925 og i London 1934, at det nu er nødvendigt i § 28 at indføje supplerende Bestemmelser. Samtidig er Paragraffens 2. Stk. ved en Omredaktion bragt i nøjere Overensstemmelse, dels med Konventionens Ordlyd, dels med Varemærkelovens Formulering af den tilsvarende Regel.

Den foreslaaede Ændring af Udtrykket: „inden 6 Maaneder“ til: „senest 6

Maaneder“ i Paragraffens 2. Stk. er paa krævet af Hensyn til Bestemmelsen i den reviderede Konventions Art. 4, Afsnit C, Stk. 2, der for Fortrinsretsfristens Vedkommende udtrykkelig fastslaar, at Indgivelsesdagen ikke skal medregnes i Fristen. At den samme Ændring er foretaget i 1. Stk. skyldes det ønskelige i at overholde en vis Ensartethed i Beregningen af de forskellige Frister.

Da Indgivelsesdagen som nævnt ikke længere skal medregnes i Fristen, synes Klokkeslettet for den fortrinsretsbegrundende Ansøgnings Indgivelse, som Praktis hidtil har tillagt Betydning ved Fristens Beregning, nu at kunne lades ude af Betragtning.

Foruden de nævnte redaktionelle Ændringer af 2. Stk. indeholder Forslaget desuden ved Ordene: „eller saadan Udøvelse af Opfindelsen som i § 6 omhandlet“ en Tilføjelse, hvorved det er tilsigtet at bringe Loven i Overensstemmelse med Konventionen, saaledes som denne fremtræder efter den i London 1934 foretagne Revision af Art. 4, Afsnit A, Stk. 1, jfr. Afsnit B.

Art. 4, Afsnit A var tidligere affattet saaledes:

„Den som i et af de kontraherende Lande paa foreskrevne Maade har indgivet et Andragende om Patent, Registrering af et Brugsmønster, et industrielt Mønster eller Model eller et Varemærke, eller den, til hvem hans Ret er overgaaet, skal, med Forbehold af Tredjemands bedre Ret, inden for de nedenfor fastsatte Frister nyde Fortrinsret med Hensyn til Indlevering af tilsvarende Andragende i de andre Lande.“

I de forskellige Lande gav denne Affattelse imidlertid Anledning til Tvivl med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Artiklen burde opfattes som hjemlende Beskyttelse for de af godtroende Tredjemand i Prioritetstiden erhvervede Rettigheder, idet man dog i de fleste Unionsstater, deriblandt her i Danmark, besvarede Spørgsmaalet bekræftende.

Paa Konferencen i London 1934 optog man derfor Sagen til Drøftelse.

De mest betydende Lande var stemt for at lade Ordene: „med Forbehold af Tredjemands bedre Ret“ udgaa, medens flere Stater, hvoriblandt Danmark ene af de nordiske Lande, hævdede den Anskuelse, at den, der i god Tro i Prioritetstiden havde begyndt en Udøvelse af Opfindelsen, i hvert Fald burde bevare en vis Ret til senere hen, eventuelt mod Licens, at fortsætte hermed.